

Глава X

- Питат до Духана свободен ли е ?

Винитар вдъхна, наведе чело.

- Не мога за никого да задохм главата си.

- Дотам ли стигнахме ? А Управда ?

Винитар дигна рамене.

- Х ми каза да се пазя от него, защото бил мичал на страната на ромците.

- А У ? Той поне ! Той е с нас. Искрен враг на Теодосий.

Винитар пак дигна рамене.

- За него ми казаха, че е наблюдател на Теодосий....
Виталиан сви очи, поклати глава, трепна в негнус.

- - Значи остана ми само помощта на З. Той поне е честен човек.

- За него научих, и че от три места, че преди бил на служба у запазните ромци, а сега у източните.

Виталиан идне сви вежди. Гласът му гневно ескна:

- Кой са тия четири места ? Не са ли все врагове ?

- Единият беше Х, другият У, третият ...

- Стига!

И той протъкна да се разхожда неспокойно от стена до стена. Едва чуто пошъпка -

- Веднъж да се добера до Истъра...

Винитар чу и също тихо попита :

- А кому ще оставиш близките си ?

Виталиан впери в него безкрайно очуден взор:

- Да остана ? Кого да оставя ! Ще ги взема с мене. Най-напред аз ще се прехвърля отвъд реката, а после е лесно. Те ще дойдат, едни по едни.... Първо Хиде, или мама с детето. После ти с Рике и другите... Да се ахнем, да се махнем от тази прокълнатата земя ! Вие, чужденците, вие и техте да се поамите по лъхливите обещания на ромците. Ала ние ! Не сме ли им робували 500 години /?/. Не знаем ли какво значи да се покоряваш на Рим ! Как нашите отнове се помахиха, увлечени по власт и почести, пари и злати... Ах, зрънат се времената на Севт и Рескуперно ! За нашия неща продаваме свободата си... А бяхме я вече опечелили... И сега робите отнове пълкат под тиккетите иго, още по-хво теко, още по-немилюствиво.... Защото видяха, че не сме забравили своя род. Още Спартак на времето им го напоими ! А и сега. Помниш ли как всички скокнаха и ви се притекоха на помощ, като един човек ! Не, не може, не бива да оставяме народа си в беда...

- Всичко е загубено - поклати мрачно глава Винитар. - Наредът